

Proč zůstává většina modliteb nevyslyšena?

Jistě i vy znáte pocit zklamání, když ani opravdu vroucí a niterná modlitba nesplní vaše očekávání. Pak se přirozeně ptáte: Cožpak mne Bůh neslyšel? Bylo snad mé přání neopodstatněné? Existuje vůbec Bůh? V podobné situaci máme sklon hledat příčiny všude možné, jen ne u sebe.

Jen někteří z nás si pak položí následující otázky:

* Modlil jsem se účinně?

* Byl jsem skutečně v jednotě s Bohem, když jsem se modlil?

* Byla to vůbec modlitba?

Faktem je, že modlitby bývají vyslyšeny a vyplněny podivuhodným způsobem. Je tedy možné, že Bůh dává některým lidem přednost? Byla to snad boží vůle, že jsem přišel o své dítě, o své postavení nebo o svůj majetek? Že jsem onemocněl či že jsem bez práce?

Bůh lásky jistě nemá za lubem nic negativního, nemůže to tedy být jeho vůle, že trpíme.

Když jsem nemocen nebo když trpím, svědčí to o tom, že jsem tvůrčí sílu vedl nesprávným směrem. Je božím přáním, abych opět našel stav harmonie.

Občas slyšíme: Když se modlím za druhé, bývám vyslyšen téměř vždy, ale jakmile se začnu modlit sám za sebe, zdá se, že se nestane nic.

Odpověď na modlitbu je téměř vždy obsažena už v samotné modlitbě. Znamená to, že každá opravdová modlitba bývá vždy vyslyšena. Často nám chybí potřebná příprava. Takže většina takzvaných modliteb se vůbec nedostane k Bohu, protože nikdy nejsou „odeslány“.

Blokuje nás duševní vina, zbrány, existenční obavy, syndrom vyhoření apod., jež nám brání stát se kanálem.

Někteří lidé situují Boha do tak velké vzdálenosti, že pro ně zůstává prakticky nedosažitelný. Ve skutečnosti je nám však Bůh tak blízko, že se k němu nemůžeme modlit, aniž bychom se zároveň modlili ke svému vlastnímu skutečnému já. Dokud se domníváme, že Bůh se vyskytuje kdesi v zářivých výšinách, nemůžeme se dívat, když jeho slova nedokážeme zaslechnout ve svém nitru.

Taková víra, že bychom se měli obracet k něčemu, co se nenachází v nás samotných, uprostřed našeho vědomí, vybuduje mezi námi a Bohem závoru. A jediné v tom se skrývá hřích. **Hřích je všechno, co mne odděluje od Boha.**

Jiní jsou zase tak egoističtí, že trvají na tom, aby se dočkali vyplnění svých modliteb přesně takovým způsobem, který by odpovídal jejich přání.

Když tedy nejsou naše modlitby vyslyšeny, bývá příčina skryta v našem vědomí, které je tak zaplněno lidským posuzováním, že nejsme schopni rozpoznat, kdy je naše modlitba vyplněna, a nedokážeme její vyplnění s radostí přijmout.

Jákos říkal: „Žádáte, a nedostáváte, protože žádáte špatně“ (Jákos 4,3). Modlitba, která se opírá o víru, že přání bude bezpodmínečně splněno, že osud musí být zrušen nebo naléhavá prosba musí být očistěna, nevyovídá o ničem jiném, než že chceme vylepšovat boží Stvoření. Tato falešná víra se projevuje takovým typem modlitby, který vyzývá Boha k tomu, aby něco udělal, něco poslal nebo někoho vyléčil. Pokud se modlitba zabývá problémem nebo okolností, nezabývá se skutečností, což znamená, že se nemůžeme správně.

Jakmile se však začneme věnovat pravdě, kráse a dobru a jakmile tomu budeme s důvěrou přitakat ve svých modlitbách, dočkáme se vyplnění. Ano, v tom případě se uskutečnilo na spirituální úrovni už předem.

Obvyklý způsob modlení nás odděluje od Boha a prakticky vylučuje vyplnění modlitby. Také každé zebroučení je úplně zbytečné. Boha nemusíme konejšit či chlácholit a také si jej nemusíme udobřovat. Ve své nadutosti jej nedokážeme ovlivnit a už vůbec mu nemůžeme udělovat jakékoliv úkoly.

Mnozí lidé si však pletou Boha s jakousi zásilkovou službou a modlitbu s objednávkou zboží.

Důležitým předpokladem účinné modlitby je dávání: „Dejte a bude vám dáno.“ Jsme zodpovědní nejen za to, co činíme, nýbrž i za to, co bychom byli měli učinit, ale neučinili jsme.

Další častá blokáda se může skrývat v neschopnosti odpustit. V otčenáši se praví: „Odpust nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.“ A tady máme spirituální zákon: Můžeme získávat jen ve stejném rozsahu, v jakém dáváme. Můžeme sklídit jen to, co jsme zaseli. Někdo si možná řekne: Jak mohu odpustit tomu člověku, který mi přece provedl to či ono? A nyní vám položím opačnou otázku: Můžeme si dovolit neodpustit tomu člověku a tím se distancovat od Boha lásky a harmonie?

Lepší však bude, když vůbec nebudeme odsuzovat. Když totiž neodsuzují, nemusím také nikomu odpouštět. Také nejsme příliš v harmonii a lásce se Stvořením, když chováme myšlenky strachu a nedostatku nebo když o nich hovoříme, když

trpíme sebestíostí nebo nostalgií za něčím, co už je dávno minulostí, když každého kritizujeme nebo odsuzujeme. Každá negativní, zablývající myšlenka, spirituální domýšlivost a sebestřednost spojená s nedostatkem sebekritiky, to všechno vyžaduje negativní způsob využívání síly, jež pak přitahuje do našeho života odpovídající důsledky.

Vyplatí se rovněž brát ohled na skutečnost, že souhrn sil, jimiž může disponovat jednotlivec, je omezený. Proto bychom jimi neměli plýtvat na hlouposti. A ještě méně bychom je měli využívat k aktivitám, které nám škodí.

Jediná síla je ovšem samozřejmě neomezená, my ji však omezujeme svou chybějící schopností otevřít se jí vstříc. Ve skutečnosti máme totiž v každém okamžiku k dispozici neomezené množství energie. Z moře však můžeme načerpat jen takové množství vody, na jaké stačí naše nádoba, ale zdá se, že málokdo je schopen doopravdy pochopit i tento elementární fakt.

Využijeme svých možností lépe, když v obtížné situaci řekneme: „V tomto okamžiku to nevypadá příliš dobře, ale já vím, že případnou změnu dotyčné situace mám ve vlastních rukou. Otevírám se tedy naplno jediné síle a vděčně přijímám naplnění.“ A pak je už jen otázkou času, kdy se bude manifestovat vyplnění mé modlitby – bez ohledu na to, oč přitom půjde. Další překážkou mohou být pochybnosti. Pochybnost podvazuje naplnění. Musíme však vědět, že vyplnění našich modliteb je založeno na spirituálních zákonech, chceme-li se modlit opravdově. A modlit se opravdově znamená, že něco spirituálně zapřičiníme v božském vědomí.

Když se nám bude oprávněně zdát, že naše modlitba nebyla vyslyšena, můžeme vzít v úvahu ještě následující možnosti... Síly jsou již v pohybu a k vyplnění naší modlitby může dojít v každém okamžiku. Aby mohlo dojít k vyplnění naší modlitby, bude k tomu zapotřebí našeho vlastního příspěvku, protože omezit se na čekání zřejmě nepostačí. K vyplnění naší modlitby už došlo jinou formou, než jsme očekávali, a my jsme to pouze nepoznali.

Kurt TEPPERWEIN v knize
**JAK PROMĚNIT MYŠLENKY
V ZÁZRAKY**

**Jak si vyprosít božskou energii
a jak ji přijmout.** Vydalo ji

nakladatelství Fontána, Horní nám. č. 5, 772 00 Olomouc, tel.: 585 221 400,
www.fontana.us